

Konvencija br.2 - O nezaposlenosti

OPŠTA SKUPŠTINA Međunarodne organizacije rada,

Sazvana u Washingtonu od strane Vlade Sjedinjenih Američkih Država, 29. avgusta 1919. godine,

odlučivši usvojiti određene predloge «koji se odnose na sredstva kojima bi se izbegla nezaposlenost i da se poprave njene posledice», pitanje obuhvaćeno u drugoj tački dnevnog reda Skupštine održane u Washingtonu, i

pošto je odlučila da ovi predlozi budu redigirani u obliku jednog projekta međunarodne konvencije,

usvaja projekt sledeće konvencije, koju će ratifikovati članovi Međunarodne organizacije rada, prema odredbama ovog dela Versajskog ugovora od 28. juna 1919. i Saint-Germainskog ugovora od 10. novembra 1919. godine, koji se odnosi na rad:

Članak 1.

Svaka članica, koji ratifikuje ovu Konvenciju, dostavljaće Međunarodnoj organizaciji rada, u što kraćim razmacima, koji ne mogu biti duži od tri meseca, svako obaveštenje kojim raspolaže, statistiku ili drugo, što se odnosi na nezaposlenost, podrazumevajući tu sva obaveštenja o merama preduzetim, ili koje će se preduzeti, u cilju borbe protiv nezaposlenosti. Kad god je moguće, obaveštenja se moraju prikupljati tako da se njihova saopštenja mogu izvršiti tri meseca po isteku vremena, na koje se ova odnose.

Članak 2.

1. Svaka članica, koja ratifikuje ovu Konvenciju, biće dužna da ustanovi jedan sistem besplatnih javnih kancelarija za nameštenike, koji će biti stavljeni pod kontrolu jedne centralne vlasti. Komiteti, u kojima mogu biti zastupljeni predstavnici poslodavaca i radnika, biće imenovani i konzultirani za sve ono što se odnosi na poslovanje ovih kancelarija.

2. Ako bi zajedno postojali besplatni javni i privatni biro, moraju se preduzeti mere za ujednačavanje delovanja ovih ureda na teritoriji cele države.

3. Međunarodna kancelarija rada mora brinuti o ujednačavanju raznih narodnih sistema u sporazumu sa zainteresovanim zemljama.

Članak 3.

Članovi Međunarodne organizacije rada, koji ratifikuju ovu konvenciju, i koji imaju jedan sistem osiguranja za slučaj nezaposlenosti, biće dužni, pod uslovima utvrđenim sporazumom zainteresovanih članica, postići dogovor, koji će omogućiti radnicima, podanicima jednog od tih članova, koji rade na teritoriju jednog drugog, da primaju odštete osiguranja, ravne onima koje primaju radnici-podanici ovog drugog člana.

Članak 4.

Službene ratifikacije ove Konvencije, pod uslovima predviđenim u XIII. delu Versajskog ugovora od 28. juna 1919. i Saint-Germainskog ugovora od 10. novembra 1919. godine, biće dostavljene generalnom sekretaru Lige naroda, koji će ih registrovati.

Članak 5.

1. Svaki član Međunarodne organizacije rada, koji ratifikuje ovu Konvenciju, obvezuje se je primeni na one svoje kolonije ili posede, ili na one svoje protektorate, koji koji nemaju neyavisnu vlast pod ovim rezervama:

- a) da odredbe ove Konvencije ne postanu neprimenjiv sled lokalnih prilika;
- b) da modifikacije, koje bi bile potrebne za prilagođavanje Konvencije lokalnim prilikama, mogu biti unesene u samu Konvenciju.

2. Svaka članica je dužna notifikovati Međunarodnoj kancelariji rada svoju odluku, ukoliko se tiče svake od njenih kolonija, poseda ili za svaki od njenih protektorata, koji nemaju nezavisnu vlast.

Članak 6.

Odmah, pošto ratifikacije tri članice Međunarodne organizacije rada budu registrovaneu Sekretarijatu, generalni sekretar Lige naroda će notifikovati tu činjenicu svim članicama Međunarodne organizacije rada.

Članak 7.

Ova Konvencija će stupiti na snagu onog dana, kada generalni sekretar Lige naroda izvrši ovu notifikaciju; ona će obavezivati samo članice, koje su registrovale svoju ratifikaciju u Sekretarijatu. Prema tome, ova Konvencija će stupiti na snagu, u pogledu svake druge članice, onog dana, kada ratifikacija te članice bude registrovana u Sekrtarijatu.

Članak 8.

Svaka članica, koja je ratifikovalaa ovu Konvenciju, obvezuje se da primeni njene odredbe od 1. jula 1921. godine i preduzme sve potrebne mere za primenu njenih odredbi.

Članak 9.

Svaka članica, koja je ratifikovala ovu Konvenciju, može je otkazati, po isteku vremena od deset godina posle prvobitnog stupanja na snagu Konvencije, jednim aktom, upućenim generalnom sekretaru Lige naroda, koji će ga registrovati. Otkaz stupa na snagu samo na godinu dana po njegovoj registraciji u Sekretarijatu.

Članak 10.

Upravni savet Međunarodne organizacije rada biće dužan, najmanje jedanput u svakih deset godina, podnositi Opštoj skupštini izveštaj o primeni ove Konvencije, i odluči će ima li mesta staviti na dnevni red Skupštine pitanje revizije ili modifikacije ove konvencije.

Članak 11.

Verodostojni su francuski i engleski tekst ove Konvencije.